

Joels Bog og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke – nummer seksogtyve

Jeff Pippenger
2026-01-12

Nummer Seksogtyve

Joels fire slægtled repræsenterer en fremadskridende ødelæggelse af Guds vingård fra 1863 og indtil søndagsloven. Tallet fire symboliserer også fire egenskaber ved Kristi karakter. Keruberne i helligdommen har fire ansigtsfremtrædelser, og disse fremtrædelser svarer til den firefoldige inddeling af det gamle Israel, da de lejrede sig omkring helligdommen. De repræsenterer også de fire evangelier.

Hvad angår deres ansigters skikkelse, havde de alle fire et menneskes ansigt og en løves ansigt på højre side; og de alle fire havde en okse ansigt på venstre side; de alle fire havde også en ørns ansigt. Ezekiel 1:10.

Og det første væsen lignede en løve, og det andet væsen lignede en kalv, og det tredje væsen havde et ansigt som et menneske, og det fjerde væsen var som en flyvende ørn. Åbenbaringen 4,7.

Bibelen (4 Mosebog 2) beskriver de 12 stammer (undtagen Levi, som slog lejr umiddelbart omkring tabernaklet) ordnet i fire lejre med tre stammer i hver, placeret i de fire verdenshjørner omkring helligdommen, hver under et banner, det vil sige et felttegn eller et mærke. Denne ordning skabte en symbolsk parallel, hvor den jordiske lejr afspejler den himmelske trone, som vogtes af keruberne.

Juda vendte mod øst, mod den opgående sol ved indgangen til helligdommen. Judas banner var en løve, for det repræsenterer Løven af Judas stamme. De to stammer, som var sammen med Juda, var Issakar og Zebulon. I Johannes' syn var det første væsen som en løve, ligesom Ezekiels keruber havde et ansigt som en løve. Ruben, menneskets symbol, var mod syd sammen med Simeon og Gad. Mod vest var Efraim, med Benjamin og Manasse, repræsenteret ved oksen. Mod nord var Dan, med Asjer og Naftali, repræsenteret ved ørnen. Stammens forbindelse med de fire ansigter i den himmelske helligdom er repræsenteret i de fire evangelier.

Matthæus er Løven af Judas stamme, Markus er offeroksen, Lukas mennesket, og Johannes den højt svævende ørn. Kristus som Løven af Judas stamme definerer sig selv som den, der forseglar og bryder seglene på sit profetiske Ord. Matthæusevangeliet har flere direkte henvisninger til opfyldelsen af messianske profetier (12) end de andre tre evangelier tilsammen. Det er ikke engang tæt på.

Matthæusevangeliet repræsenterer Guds profetiske Ord. Lukas, som var læge, fremstiller sit evangelium ud fra perspektivet af Kristus som Menneskesønnen, for Lukas er menneskets ansigt.

Markus fremstiller sit evangelium om Kristus ud fra perspektivet af det offer, som Kristus repræsenterede, for Markus er okse. Johannes er den højt svævende ørn, som i sin fremstilling af Kristi evangelium fremlagde Guds dybe ting.

Det er vigtigt at forstå Matthæusevangeliet, sådan som det er fremstillet i det profetiske Ord. Matthæusevangeliet er Løven af Judas stamme, mesteren over sit profetiske Ord, den vidunderlige optæller af hemmeligheder, den vidunderlige sprogmester, den, som besegler og åbner sit Ord. Jesus er Alfa og Omega, og han er Ordet. Det første skrift i Det Nye Testamente og det sidste skrift i Det Nye Testamente er profetiske bøger. De fleste kender dette faktum om Johannes' Åbenbaring, men de har måske ikke erkendt, at Matthæusevangeliet er Det Nye Testaments alfa, og derfor må det stemme overens med Det Nye Testaments omega. Det må repræsentere enden, som er Johannes' Åbenbaring.

Derfor, når vi i Matthæus finder den parallelle linje til Første Mosebogs linje af pagthistorie fremstillet i kapitlerne elleve til toogtyve, er det intet mindre end en sandhed, som Løven af Matthæus' stamme forsegler op. De tolv kapitler af pagthistorie, som er repræsenteret i Første Mosebog, Matthæus og Åbenbaringen, bliver nu åbnet, og det, vi identificerer, er, at kapitel treogtyve i Matthæus repræsenterer adskillelsen mellem de vise og de dårlige i lignelsen om vingården. Otte veråb over det tidligere pagtsfolk, som finder deres profetiske modstykke i de otte sjæle, der repræsenterer de hundrede og fireogfyre tusinde, som går om bord i sikkerhedens ark. 23 er en fremstilling af det værk, der begyndte i den himmelske helligdom, da de 2300 dage nåede deres afslutning den 22. oktober 1844, og vil gøre det igen ved den snart kommende søndagslov. Kapitel 23 markerer denne sandhed.

Kapitel fireogtyve finder sted, idet Kristus netop har afsluttet sin samtale med det frafaldne Israel og for sidste gang har forladt jødens tempel. Tallet 24 er et symbol på overgangen fra det gamle til det moderne Israel, selve det punkt i den profetiske historie, hvor Kristus stod, da Han fremlagde sit budskab i Matthæus fireogtyve. Det profetiske budskab i Matthæus 24 er en guddommelig illustration af metodikken linje på linje, som specifikt behandler milleritternes historie og derfor historien om de hundrede og fireogfyre tusind. 24 fremstilles ved menigheden i Åbenbaringen tolv, som står på månen, der genspejler retfærdighedens sols lys. På hendes hoved er tolv stjerner, som repræsenterer 24, for hun fremstiller historien frem til Kristi fødsel, da det gamle Israels 12 stammer skulle blive til det moderne Israels tolv disciple. I kapitel fireogtyve fremstilles milleritternes historie fra 1798 og frem til den store skuffelse. Dernæst kommer Matthæus 25.

Tallet 25 er et symbol på levitterne, hvad enten de er gode eller onde, men lige så væsentligt repræsenterer det adskillelsen mellem de vise og de ugudelige levitter. Matthæus 25 identificerer gennem tre vidner, eller tre lignelser, den adskillelisesproces, som er repræsenteret ved tallet femogtyve. Lignelsen om de ti jomfruer repræsenterer naturligvis milleritternes historie og også de hundrede og fireogfyre tusindes historie. Denne historie er den første engels historie, lignelsen om talenterne er den anden engel, og lignelsen om fårene og bukkene er den tredje engels dom.

Kapitel seksogtyve til otteogtyve skildrer påskens historie frem til evangeliets missionsbefaling efter korsfæstelsen.

Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse ord, at han sagde til sine disciple: I ved, at det om to dage er påske, og Menneskesønnen bliver forrådt til at korsfæstes. Matthæus 26:1, 2.

Et resumé af de forskellige vejmærker i kapitel 26 er sammensværgelsen om at dræbe Jesus i vers tre til fem. Derefter salves Jesus i Betania i vers seks til tretten. I vers fjorten til seksten forråder Judas Kristus for tredive sølvpenge. Dernæst kom påsken med Hans disciple i vers sytten til femogtyve. I vers seksogtyve til niogtyve indstifter Jesus nadveren, og i vers tredive forudsiger Jesus Peters fornægtelse. I vers seksogtredive til seksogfyrre er Jesus i Getsemane. I vers syvogfyrre til seksoghalvtreds bliver Jesus arresteret, og derpå står Jesus i vers syvoghalvtreds til otteogtres frem for Kajfas og Sanhedrinet. Fra vers niogtres og frem sættes Peters fornægtelse af Kristus frem. Kapitlet indeholder ti særlige vejmærker, som skal gentages i de sidste dage.

Kapitel syvogtyve har ligeledes ti særskilte waymarks. Jesus overgives til Pilatus, dernæst hænger Judas sig, derefter føres Jesus frem for Pilatus, så vælges Barabbas, Pilatus overgiver Jesus til at blive korsfæstet, dernæst bliver Jesus hånet, så følger korsfæstelsen, derefter Jesu død, dernæst bliver Jesus begravet, og til sidst vidner vagten ved graven.

Kapitel otteogtyve har kun tre vejmærker, idet det første er opstandelsen, efterfulgt af Sanhedrinets løgn og dernæst den store missionsbefaling. Tre kapitler med treogtyve adskilte vejmærker om korset, som vil blive gentaget i de et hundrede og fireogfyrre tusinds historie.

Matthæus 26 – Ti Vejmærker

1. Sammensværgelse blandt ypperstepræsterne og de ældste om at dræbe Jesus (vv. 3–5)
2. Salvningen i Betania ved kvinden med alabastkrukken (vv. 6–13)
3. Judas går med til at forråde Jesus for 30 sølvpenge (vv. 14–16)
4. Forberedelse til og indtagelse af påsken sammen med disciplene (vv. 17–25)
5. Indstiftelsen af Herrens nadver (v. 26–29)
6. Forudsigelse af Peters fornægtelse (v. 30–35)
7. Dødsangst i Getsemane (vv. 36–46)
8. Forræderi mod Jesus og hans pågribelse (vv. 47–56)
9. Jesus stillet for Kajfas og Sanhedrinet (vv. 57–68)
10. Peters tredobbelte fornægtelse (vv. 69–75)

Matthæus 27 – Ti vejmærker The chief priests, the scribes, the elders, and the whole multitude all sought to put Jesus to death. Why? Was He not one with the Father? Had He not declared Himself to be the Messiah? Had not every prophet from Samuel onward spoken of Him? Had not the sanctuary and all its services prefigured Him? Had not every sacrificial offering pointed to His death? Yet He was rejected by the very nation that claimed to await Him. They condemned Him because His life and teachings exposed their sin, and because His humility and purity were a

continual rebuke to their pride and hypocrisy. Ypperstepræsterne, de skriftkloge, de ældste og hele skaren søgte alle at få Jesus slået ihjel. Hvorfor? Var Han ikke ét med Faderen? Havde Han ikke erklæret sig selv for at være Messias? Havde ikke enhver profet fra Samuel og frem talt om Ham? Havde ikke helligdommen og hele dens tjeneste peget frem mod Ham? Havde ikke hvert eneste offer peget på Hans død? Og dog blev Han forkastet af netop den nation, som hævdede at vente på Ham. De dømte Ham, fordi Hans liv og lære blotlagde deres synd, og fordi Hans ydmyghed og renhed bestandig var en irettesættelse af deres stolthed og hykleri. Pilate asked, "What evil hath he done?" But they would not reason. The priests and rulers had stirred the people to choose Barabbas, a robber and murderer, rather than the Prince of life. The same crowd that had once cried, "Hosanna to the Son of David," now shouted, "Crucify him! crucify him!" The instability of popular favor, the fickleness of those who are not transformed by grace, is here plainly seen. The world still prefers a false christ to the true Christ whenever truth condemns cherished sin. Pilatus spurgte: »Hvad ondt har han gjort?« Men de ville ikke lytte til fornuft. Præsterne og rådsherrerne havde ophidset folket til at vælge Barabbas, en røver og morder, frem for livets Fyrste. Den samme skare, som engang havde råbt: »Hosianna, Davids søn,« råbte nu: »Korsfæst ham! korsfæst ham!« Her ses tydeligt den folkelige gunsts omskiftelighed, de ustadiges lunefuldhed hos dem, der ikke er forvandlet ved nåden. Verden foretrækker stadig en falsk kristus frem for den sande Kristus, når sandheden fordømmer en yndet synd. When Pilate washed his hands before the multitude, saying, "I am innocent of the blood of this just person," the people answered, "His blood be on us, and on our children." In this fearful imprecation they sealed their own doom. They chose responsibility for the death of the Son of God. That choice, ratified by persistence in unbelief, brought upon them national ruin. Jerusalem was destroyed, the temple laid waste, and the people scattered among all nations. Yet this history is not merely for them; it is a warning to every soul that resists light. Whoever rejects Christ chooses darkness and must bear the consequences of that choice. Da Pilatus vaskede sine hænder for øjnene af mængden og sagde: »Jeg er uskyldig i denne retfærdiges blod,« svarede folket: »Hans blod komme over os og over vore børn.« I denne frygtelige besværgelse beseglede de deres egen undergang. De påtog sig ansvaret for Guds Søns død. Dette valg, stadfæstet ved vedholdenhed i vantro, bragte national ødelæggelse over dem. Jerusalem blev ødelagt, templet lagt øde, og folket spredt blandt alle

folkeslag. Men denne historie gælder ikke blot dem; den er en advarsel til hver sjæl, som modstår lyset. Enhver, der forkaster Kristus, vælger mørket og må bære følgerne af dette valg. Simon of Cyrene was compelled to bear the cross. This was no accident. The burden laid upon him was a symbol of discipleship. "If any man will come after me, let him deny himself, and take up his cross, and follow me." Christ bore the cross first, and all who truly follow Him must share His reproach. No one enters the kingdom by self-indulgence. The cross is the appointed emblem of surrender, suffering, and obedience. It is through tribulation that the saints are fitted for glory. Simon fra Kyrene blev tvunget til at bære korset. Dette var ikke nogen tilfældighed. Den byrde, som blev lagt på ham, var et symbol på discipelskab. »Hvis nogen vil komme efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.« Kristus bar først korset, og alle, der i sandhed følger Ham, må dele Hans vanære. Ingen går ind i riget ved selvhengivelse. Korset er det fastsatte tegn på overgivelse, lidelse og lydighed. Det er gennem trængsler, at de hellige gøres skikkede til herligheden. They gave Him vinegar mingled with gall; but when He had tasted thereof, He would not drink. He would not accept anything that clouded His senses. He was to meet suffering with clear consciousness and full submission. In this He stands as the spotless Lamb, offering Himself without reserve. The Redeemer would not lessen the cup appointed by the Father. He would drink it to the dregs for the salvation of man. De gav Ham eddike blandet med galde; men da Han havde smagt derpå, ville Han ikke drikke. Han ville ikke tage imod noget, der slørede Hans sanser. Han skulle møde lidelsen med klar bevidsthed og fuld underkastelse. Her står Han som det pletfri Lam, der ofrer sig selv uden forbehold. Forløseren ville ikke formindske det bæger, som Faderen havde bestemt. Han ville tømme det til bunds for menneskets frelse. Over His head they placed the accusation: "THIS IS JESUS THE KING OF THE JEWS." They meant it as mockery; heaven meant it as truth. Though crowned with thorns, though clad in a purple robe of contempt, He was indeed a King. But His throne was the cross, His coronation was suffering, and His kingdom is not of this world. In rejecting Him, Israel rejected her King. In crucifying Him, the world crucified its only hope. Over Hans hoved anbragte de anklagen: »DETTE ER JESUS, JØDERNES KONGE.« De mente det som spot; Himlen mente det som sandhed. Skønt kronet med torne, skønt klædt i en purpurkappe til hån, var Han i sandhed en Konge. Men Hans trone var korset, Hans kroning var lidelsen, og Hans rige er ikke af denne verden. Ved at forkaste Ham forkastede Israel sin

Konge. Ved at korsfæste Ham korsfæstede verden sit eneste håb. The two thieves crucified with Him represent the two great classes into which all humanity is divided. Both were suffering under condemnation. Both saw Jesus in humiliation. One joined the mockery: "If thou be Christ, save thyself and us." The other rebuked him, confessed his own guilt, acknowledged Christ's innocence, and appealed to Him in faith: "Lord, remember me when thou comest into thy kingdom." Here is the dividing line between salvation and perdition. One hardens the heart under suffering; the other yields to conviction and casts himself upon mercy. De to røvere, som blev korsfæstet sammen med Ham, repræsenterer de to store klasser, som hele menneskeheden er delt i. Begge led under fordømmelse. Begge så Jesus i fornedrelse. Den ene stemte i med spotten: »Er du Kristus, så frels dig selv og os.« Den anden irettesatte ham, bekendte sin egen skyld, anerkendte Kristi uskyld og henvendte sig til Ham i tro: »Herre, husk mig, når du kommer i dit rige.« Her går skillelinjen mellem frelse og fortabelse. Den ene forhærder hjertet under lidelsen; den anden bøjer sig for overbevisningen og kaster sig på barmhjertigheden. At midday darkness covered the land. Nature veiled herself before the death of her Maker. This darkness was not an eclipse, but a token of divine judgment and of the anguish that pressed upon Christ. He was entering the great final conflict. The sins of the world were laid upon Him, and the sense of His Father's withdrawal wrung from Him the cry: "My God, my God, why hast thou forsaken me?" This was no despair of unbelief. It was the cry of the sin-bearer, tasting the horror of separation that sin brings, that sinners might never need to taste it if they would believe. Ved middagstid dækkede mørke landet. Naturen skjulte sig for sin Skabers død. Dette mørke var ikke en formørkelse, men et tegn på guddommelig dom og på den angst, der hvilede over Kristus. Han gik ind i den store, afgørende strid. Verdens synder blev lagt på Ham, og følelsen af, at Hans Fader havde trukket sig tilbage, fremtvang råbet fra Ham: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Dette var ikke vantroens fortvivlelse. Det var syndebærerens råb, idet Han smagte den rædsel ved adskillelsen, som synden medfører, for at syndere aldrig skulle behøve at smage den, dersom de vil tro. When Jesus cried again with a loud voice, and yielded up the ghost, the veil of the temple was torn in two from top to bottom. This was heaven's declaration that the earthly sanctuary service had reached its end in type and shadow. The true sacrifice had been offered. The way into the holiest was now opened through His flesh. No priestly system could retain its former significance after that moment.

The rent veil testified that through Christ alone sinners may now draw near to God. Og da Jesus igen råbte med høj røst og opgav ånden, blev forhænget i templet flænget i to fra øverst til nederst. Dette var Himlens erklæring om, at den jordiske helligdomstjeneste havde nået sin afslutning i forbillede og skygge. Det sande offer var blevet frembåret. Vejen ind i det Allerhelligste var nu åbnet gennem Hans kød. Intet præsteligt system kunne bevare sin tidligere betydning efter dette øjeblik. Det sønderrevne forhæng vidnede om, at syndere nu kun gennem Kristus kan nærme sig Gud. The centurion and those with him, watching Jesus, feared greatly and said, "Truly this was the Son of God." Thus even among the Gentiles there was a witness to His divinity. Those who had least light sometimes respond more readily than those who boast of much privilege. The priests had Scriptures, symbols, covenants, and promises, yet they crucified the Lord of glory. A hardened heart can stand nearest to sacred things and still remain blind. But where conscience is awakened, even a Roman soldier may confess the truth. Centurionen og de, som var med ham og holdt vagt over Jesus, blev grebet af stor frygt og sagde: »Sandelig, han var Guds Søn.« Således fandtes der selv blandt hedningerne et vidnesbyrd om Hans guddom. De, som har mindst lys, svarer undertiden mere villigt end de, der bryster sig af store forrettigheder. Præsterne havde Skrifterne, symbolerne, pagterne og løfterne, og dog korsfæstede de herlighedens Herre. Et forhærdet hjerte kan stå hellige ting nærmest og dog forblive blindt. Men hvor samvittigheden vækkes, kan selv en romersk soldat bekende sandheden.

1. Jesus overgivet til Pilatus (vv. 1–2)
2. Judas' anger og selvmord (vv. 3–10)
3. Jesus for Pilatus – den formelle romerske retssag (v. 11–14)
4. Valget af Barabbas frem for Jesus (vv. 15–26)
5. Pilatus udleverer Jesus til at blive korsfæstet (indbefattet i løsladelsen af Barabbas)
6. Soldaternes spot og piskeslag (vv. 27–31)
7. Korsfæstelsen (vv. 32–44)
8. Jesu død (vv. 45–50)
9. Overnaturlige tegn og begravelsen ved Josef af Arimatæa (vv. 51–61)
10. Udsættelse af vagten ved graven (vv. 62–66)

Matthæus 28 – Tre vejmærker

1. Opstandelsen og den tomme grav (v. 1–10)

2. Ypperstepræsternes og de ældstes løgn til soldaterne (vv. 11–15)

3. Den store missionsbefaling (v. 16–20)

Ligesom Kristi erfaring fra salvelsen i Betania til Missionsbefalingen markerede afslutningen på Hans jordiske tjeneste og begyndelsen på evangeliet til alle folkeslag, således gentages disse samme vejmærker i oplevelsen hos Guds rest, idet de nærmer sig nådetidens afslutning og deres endelige sejr.

Kapitel seksogtyve til otteogtyve repræsenterer påskehistorien, struktureret efter 23 særskilte waymarks, som gentages i den historie, der leder frem til og følger efter søndagsloven.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste til helligdommens renselse, fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som det fremstilles i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, som Kristus beskriver i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 427.

Afslutningen på de 2300 dage den 22. oktober 1844 gentages ved søndagsloven. De 23 vejmærker, som findes i de sidste tre kapitler af Matthæus, identificerer det dyrebare blod, der anvendes til at forene guddommelighed med menneskelighed.

„Kristi forbøn for menneskets skyld i helligdommen deroppe er lige så væsentlig for frelsesplanen, som Hans død på korset var. Ved Sin død begyndte Han det værk, som Han efter Sin opstandelse steg op for at fuldende i himlen. Ved tro må vi gå inden for forhængen, „hvor forløberen er gået ind for os“. Hebræerne 6:20. Der genspejles lyset fra Golgatas kors. Der kan vi få et klarere indblik i forløsningens mysterier. Menneskets frelse fuldbyrdes til en uendelig omkostning for himlen; det bragte offer svarer til den guddommelige lovs mest vidtrækkende krav, som er blevet overtrådt. Jesus har åbnet vejen til Faderens trone, og ved Hans mægling kan det oprigtige ønske hos alle, som kommer til Ham i tro, bæres frem for Gud.“ The Great Controversy, 489.

Kapitel 23 i Matthæus understreger fordømmelsen over det falske præsteskab. Kapitel seksogtyve til otteogtyve er omegaen til kapitel treogtyve. De falske levitter, de gamles tiltagende oprør gennem fire generationer, frembragte vejmærkerne i de sidste tre kapitler.

Kapitel fireogtyve identificerer linje på linje-metodologien som Kristi metodologi, idet Han anvender Jerusalems ødelæggelse til at beskrive de ting, som er, de ting, som har været, og de ting, som skal komme.

Jerusalems fald i år 70 e.Kr. fandt sted på samme dag i året, som Jerusalem først blev ødelagt af Nebukadnezar. Jerusalems ødelæggelse ved Nebukadnezar hørte fortiden til, og Kristi historie, da Titus indtog Jerusalem, var et forbillede på verdens ende. Matthæus 24 fremhæver linje på linje-metodologien og identificerer således „metodologi“ som et element i det profetiske vidnesbyrd.

Det er i kapitel 24, at Kristus påpeger nødvendigheden af at forstå „ødeleggelsens vederstyggelighed“, som er omtalt af profeten Daniel, selve den grundlæggende forståelse hos

William Miller og det symbol, som stadfæster synet i Daniel. Den repræsenterer også adventismens frafald, idet de forkastede den milleritiske forståelse af „det daglige“ i Daniels bog og således fik del i den kraftige vildfarelse i 2 Thessalonikerbrev kapitel to. Kapitlet står i direkte forbindelse med Lukas 21 og identificerer således perioden fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844, som er et forbillede på 11. september frem til søndagsloven. Det knytter sig også til „hedningernes tider“ i Lukas 21,24, hvilket er en hovednøgle til at oplukke Moses' „syv tider“, samtidig med at det også stemmer overens med opmålingen af templet i Åbenbaringen 11.

Begyndende med kapitel treogtyve, efterfulgt af 24 og 25, og dernæst afsluttende med kapitlerne 26 til 27, tre kapitler, som rummer treogtyve vejmærker, der er omega til alfa i kapitel treogtyve. Kapitel seksogtyve lagt til syvogtyve og otteogtyve er lig med »81«, hvilket er et symbol på præstedømmet. På grundlag af tre vidner (Genesis, Matthæus og Åbenbaringen) er kapitlerne 11 til 22 én linje. Kapitlerne 23 til 28 er en sandhedslinje, som begynder med 23 og ender med 23.

Kapitel et til og med ti er den første af tre profetiske linjer i Matthæusevangeliet. Ti kapitler, efterfulgt af tolv kapitler, efterfulgt af seks kapitler. Inspirationen oplyser os om, at alle Bibelens bøger mødes og ender i Åbenbaringen, og derfor mødes og ender alle Bibelens bøger i Matthæus. Matthæus, som løven af Judas stammes ansigt, identificerer tolv særskilte messianske profetier, og disse tolv afsnit frembringer vejmærkerne i milleritternes og de hundrede fireogfyrre tusinds historie. Ligesom Johannes' Åbenbaring begynder med Jesu Kristi åbenbaring, fremstiller Matthæus kapitel ét en åbenbaring af Jesus Kristus, som forbindes med Moses' liv og vidnesbyrd, med Antikrists historie, samtidig med at den identificerer den sejrende menigheds tre elementer, sådan som de repræsenteres ved profeten, præsten og kongen.

Matthæus begynder med åbenbaringen af Jesus Kristus i sammenhæng med Guds pagt med et udvalgt folk. Fra Abraham til David var der 14 slægtled, fra David til fangenskab i Babylon var der fjorten slægtled, og fra Babylon til Kristus er der endnu fjorten slægtled. Kristi slægtsregister i Matthæus stemmer overens med Moses, for Moses er alfaen til Kristus, omegaet. Moses' liv på et hundrede og tyve år svarer til de et hundrede og tyve prøvetidsår i Noas historie. Noas pagt er derfor forbundet med pagten med et udvalgt folk. Moses' et hundrede og tyve år repræsenterer tre perioder på fyrre år, som afsluttedes med, at Moses dræbte egypteren ved slutningen af de fyrre år, og med, at den førstefødte, Farao og hans hær blev dræbt ved slutningen af den anden fyrreårige periode. Den anden fyrreårige periode endte med et oprør ved Kadesh, og den tredje fyrreårige periode endte ved det andet oprør ved Kadesh. Alle de tre profetiske linjer i alfaen ender ved Kadesh, og de tre profetiske linjer i Matthæus' slægtsregister ender ved David, fangenskab i Babylon og pagtens sendebud.

Når Moses' alfa bringes i overensstemmelse med Kristi omega, er der seks vidner om Kadesh, hvilket er 1863 og søndagsloven. Matthæus' slægtsregister placerer kong David ved Kadesh, som er det sted, hvor frafalden adventisme føres til Babylon, idet Kristus stadfæster pagten med de hundrede og fireogfyrre tusinde. Ved at placere David ved søndagsloven etableres et andet vidne om David, idet David er en af tre menneskelige repræsentanter, som begyndte at tjene, da de var tredive år gamle. Kristus, David, Josef og Ezekiel begyndte alle deres gerning i en alder af tredive år. Tilsammen repræsenterer de fire trediveårige, som begyndte at tjene, foreningen af

guddommelighed med menneskelighed, når den stridende kirke forvandles til den sejrende kirke. Denne kirke består af en profet, en præst og en konge. Forvandlingen markeres ved søndagsloven, som også er Kadesh, så David i Matthæus' slægtsregister bringes i overensstemmelse med den trediveårige David.

De tredive års forberedelse stemmer overens med de fire hundrede og tredive år i Abrahams pagt, og også med en præsts alder og de 1290 år i Daniel 12,11. I den næste artikel vil vi behandle hver af disse tolv messianske profetier i Matthæusevangeliet. Først identificerer vi tre profetiske linjer i Matthæus; kapitel ét til ti, efterfulgt af kapitel elleve til toogtyve, og derefter treogtyve til otteogtyve.

»I en tid efter skuffelsen i 1844 fastholdt jeg, ligesom adventfolket i almindelighed, at nådens dør da for bestandig var lukket for verden. Dette standpunkt blev indtaget, før mit første syn blev givet mig. Det var det lys, Gud gav mig, som rettede vor fejl og gjorde os i stand til at se den sande stilling.«

„Jeg tror stadig på læren om den lukkede dør, men ikke i den betydning, hvori vi først anvendte udtrykket, eller hvori det anvendes af mine modstandere.“

»Der var en lukket dør på Noas tid. På den tid fandt der en tilbagetrækning af Guds Ånd sted fra den syndige slægt, som omkom i Syndflodens vande. Gud selv gav Noa budskabet om den lukkede dør: 'Min Ånd skal ikke for evigt strides med mennesket, thi også det er kød; dog skal dets dage være hundrede og tyve år' (1 Mosebog 6,3).«

„Der var en lukket dør i Abrahams dage. Nåden ophørte med at tale Sodomitternes sag, og alle undtagen Lot med hans hustru og to døtre blev fortæret af den ild, som blev sendt ned fra himmelen.“

„Der var en lukket dør på Kristi tid. Guds Søn erklærede over for den generations vantro jøder: 'Jeres hus bliver overladt til jer selv øde' (Mattæus 23:38).“

Idet den samme uendelige magt skuede ned gennem tidens strøm til de sidste dage, forkyndte den gennem Johannes: »Dette siger han, som er hellig, som er sanddru, som har Davids nøgle, som åbner, så ingen lukker til, og lukker til, så ingen åbner« (Åbenbaringen 3:7).

„Jeg blev vist i et syn, og jeg tror stadig, at der var en lukket dør i 1844. Alle, som så lyset i den første og den anden engels budskab og forkastede dette lys, blev overladt til mørket. Og de, som tog imod det og modtog Helligånden, som ledsagede forkyndelsen af budskabet fra himlen, og som senere gav afkald på deres tro og erklærede deres erfaring for en vildfarelse, forkastede derved Guds Ånd, og den gik ikke længere i forbøn hos dem.“

„De, som ikke havde set lyset, havde ikke skylden for at have forkastet det. Det var kun den klasse, som havde foragtet lyset fra himlen, som Guds Ånd ikke kunne nå. Og denne klasse omfattede, som jeg har anført, både dem, der nægtede at modtage budskabet, da det blev fremholdt for dem, og også dem, som efter at have modtaget det senere gav afkald på deres tro. Disse kunne have en gudsfrygts skin og bekende sig som Kristi efterfølgere; men da de ikke havde nogen levende forbindelse med Gud, ville de blive ført bort som fanger af Satans

forførelser. Disse to klasser fremstilles i synet — de, som erklærede det lys, de havde fulgt, for en vildfarelse, og verdens ugudelige, som efter at have forkastet lyset var blevet forkastet af Gud. Der henvises ikke til dem, som ikke havde set lyset og derfor ikke var skyldige i at have forkastet det.“ Selected Messages, bog 1, 62, 63.

Det er dem, som i tro følger Jesus i det store forsoningsværk, der modtager gavn af Hans mellemkomst til deres fordel, mens de, som forkaster det lys, der bringer denne tjenestes værk for dagen, ikke nyder godt deraf. De jøder, som forkastede det lys, der blev givet ved Kristi første komme, og nægtede at tro på Ham som verdens Frelser, kunne ikke modtage tilgivelse gennem Ham. Da Jesus ved sin himmelfart ved sit eget blod gik ind i den himmelske hellighed for at udgyde sin mellemkomsts velsignelser over sine disciple, blev jøderne efterladt i fuldstændigt mørke til at fortsætte deres nyttesløse ofre og gaver. Forbilledernes og skyggernes tjeneste var ophørt. Den dør, hvorigennem mennesker tidligere havde fundet adgang til Gud, stod ikke længere åben. Jøderne havde nægtet at søge Ham på den eneste måde, hvorpå Han da kunne findes, gennem tjenesten i helligheden i himlen. Derfor fandt de intet fællesskab med Gud. For dem var døren lukket. De havde ingen kundskab om Kristus som det sande offer og den eneste mellemmand hos Gud; derfor kunne de ikke modtage gavn af Hans mellemkomst.

De vantro jøders tilstand illustrerer tilstanden hos de skødesløse og vantro blandt bekendende kristne, som med vilje er uvidende om vor barmhjertige Ypperstepræsts gerning. I den forbilledlige tjeneste, når ypperstepræsten gik ind i det Allerhelligste, blev hele Israel pålagt at samles omkring helligheden og på den højtideligste måde ydmyge deres sjæle for Gud, for at de kunne modtage tilgivelse for deres synder og ikke blive afskåret fra menigheden. Hvor meget mere påkrævet er det da ikke på denne modbilledlige forsoningsdag, at vi forstår vor Ypperstepræsts gerning og ved, hvilke pligter der kræves af os.

„Mennesker kan ikke ustraffet forkaste den advarsel, som Gud i sin barmhjertighed sender dem. Et budskab blev sendt fra himlen til verden på Noas tid, og deres frelse afhang af den måde, hvorpå de forholdt sig til dette budskab. Fordi de forkastede advarslen, blev Guds Ånd trukket tilbage fra den syndige slægt, og de omkom i syndflodens vande. På Abrahams tid ophørte barmhjertigheden med at tale formanende til Sodomas skyldige indbyggere, og alle undtagen Lot med hans hustru og to døtre blev fortæret af den ild, som blev sendt ned fra himlen. Således også på Kristi tid. Guds Søn erklærede over for den generations vantro jøder: ‘Jeres hus skal efterlades øde.’ Mattæus 23,38. Idet den samme uendelige Magt skuer frem mod de sidste dage, erklærer den om dem, som ‘ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst’: ‘Derfor sender Gud dem en kraftig vildfarelse, så de tror løggen, for at de alle skal dømmes, som ikke troede sandheden, men havde behag i uretfærdigheden.’ 2 Thessalonikerbrev 2,10–12. Når de forkaster Hans ords lære, trækker Gud sin Ånd tilbage og overlader dem til de bedrag, som de elsker.“ Mod Stridens Ende, 430, 431.